

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 17

สายชลแทบไม่ได้ส่งเสียงร้องด้วยซ้ำเมื่อถลาออกไปในความว่างเปล่า พื้นดินสีน้ําสดลงตรงดงไม้ นั่น เธอคว้ากิ่งก้านของมันไว้ด้วยสัญชาตญาณ แต่ว่าน้ำหนักตัวที่ทิ้งถ่วง ดึงให้กิ่งไม้หักลู่ลง เธอถลอลงมาตามแนวดินที่ลาดชัน มือคว้าทุกอย่างซึ่งดูเหมือนจะหักตามการไหลลงของร่างกาย ได้ยินเสียงตะโกนร้องเรียกอย่างตื่นตระหนกตกใจของคนข้างบนครั้งแล้วครั้งเล่า แล้วร่างของเธอก็หยุดไหลเลื่อนลงเท้าว่างเปล่า มือเท่านั้นที่ยึดรากของไม้ใหญ่ต้นหนึ่งซึ่งแทงทะลุดินออกมาเป็นแขนงไว้อย่างเหนียวแน่น

“สายชล..!” เสียงคนข้างบนกังวานไม่ละความตื่นตระหนก ตะโกนลงมาอีก “สายชล..!”

“คุณมน” เธอตะโกนตอบ รู้สึกเจ็บแปลบไปหมดทั้งร่าง ความตกใจค่อยจางหายไป เธอได้ตระหนักว่าเกิดอะไรขึ้น พยายามรวบรวมสติและเร็วแรง

ในยามคับขัน เธอนึกได้แต่เพียง...

“ไปตามยอด... ตามยอดมา... ยอด...”

คนข้างบนสั่นไปหมดทั้งตัว เขาหันซ้ายหันขวาแล้วก็เดินแกมวิ่งไปในอีกทิศทางหนึ่ง

เสียงข้างบนเงียบหาย สายชลตะกายเข้ากับผนังดินปนหินที่ลาดเทลง พยายามกดปลายเท้าเข้ากับเนื้อดิน ผิวดินกลับแตกร่วนไหลลงไปเบื้องล่าง

เธอเกร็งข้อมือ พยายามโหนตัวขึ้น สูงขึ้นไปเล็กน้อยเอียงไปทางขวาซึ่งเป็นโคนลำของต้นไม้ที่เธออาศัยยึดรากของมัน มีแอ่งแอ่งแรงซึ่งน่าจะอาศัยน้ำได้อย่างสบายหากว่าเธอจะส่งตัวเองขึ้นไปได้สำเร็จ เธอพยายามเกร็งข้อมือและกดปลายเท้า ทว่าไม่สามารถเคลื่อนตัวขึ้นไปได้แม้แต่เพียงคืบเดียว แหงนมองข้างบน กิ่งใบของสุ่มทุมพุ่มพุ่มก่กะมองไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอตกลงมาจากที่ตรงไหน

เธอเกาะตัวแนบกับพื้น เหนือไหลลงมาเต็มใบหน้า นึกภาวนาขออย่าให้รากไม้ในมือหัก และอย่าให้เธอหมดแรงปล่อยมือตกลงไปเสียก่อน

ยอดแว่วเสียงตะโกนของมนตรี เขาหยุดฟังในครั้งแรก และพอแว่วครั้งที่สองเขาก็ตื่นตัวเต็มที่

“เกิดเรื่องแล้ว”

เขาบอกคนที่เดินตามก่อนจะแหวกวงล้อมถลาลงไปในทิศทางเดิม ปล่อยให้คนอื่นๆ หันมองหน้ากันอย่างตื่นตระหนกกระคนแปลกใจค่อยๆ คล้าทางตามกันกลับมา

เขาไม่เห็นใครเลยในที่ซึ่งคิดว่าเธออยู่ ขณะที่ก้าวโลดมองหา เขาก็ส่งเสียงตะโกนเรียกครั้งแล้วครั้งเล่า

“คุณสายชล... คุณสายชล...”

“ยอด...” เสียงนั้นตะโกนตอบมาอย่างอ่อนล้าเต็มที่ “ฉันอยู่นี่”

ชายหนุ่มชะงัก เงยหูฟัง “อยู่ที่ไหน...”

“ที่นี่...”

เสียงดังมาจากข้างล่าง เขาเริ่มคล้าหาทางที่เธออาจจะหล่นลงไปอย่างรีบเร่งแล้วก็มองเห็นเธออยู่ต่ำลงไปข้างล่าง เห็นเสื้อปรากฎไร้ แทบสังเกตไม่ได้อยู่ในท่ามกลางสีเขียวขจีของหมู่ไม้

“จับไว้ก่อน ผมจะลงไปเดี๋ยวนี้”

เขาวางมิดดาบในมือ ใช้เชือกที่คล้องบาติดตัวมาผูกกับต้นไม้ อย่างแน่นหนารวดเร็ว ดึงแรงๆ เพื่อทดสอบ ก่อนจะโยนตัวเองตาม ลงไป มีอรุดบ้างยึดเชือกบ้างขณะที่เท้าเคลื่อนลงไปตามแนวดิน หลบหลีกและเหยียบย่ำไม้เล็กไม้ใหญ่ให้ลูล่งไปตามรายทาง

“จับไว้ อย่าปล่อยมือนะ”

เสียงสั่งเตือนลงมาเป็นระยะ สายชลมองขึ้นไป รู้สึกปวดมือ จนล้า เธอนึกคะเนอยู่ว่าจะมีอะไรรออยู่ที่เบื้องล่างบ้าง เธอจะเจ็บ มากไหม เธอจะต้องพิการหรือเปล่า หรือว่าจะถึงกับตายหากตกลงไป แล้วเขาช่วยเธอขึ้นมาไม่ได้ทันเวลา.....

ร่างของเธอพอดีหยุดอยู่ ณ จุดอันเป็นที่สุดของทางลาด เบื้อง ล่างนั้นเป็นหุบเหวตื้นๆ ชายหนุ่มสังเกตเห็นพื้นดินที่มันคงไต่ไม่ใหญ่ เหนือร่างเธอ เขาพาตัวไปหยุดที่ตรงนั้น แล้วพันเส้นเชือกในมือเข้ากับลำก้านอย่างว่องไว พันมันไว้รอบมือข้างหนึ่งก่อนจะก้มลงมาคว้า ข้อมือของอีกฝ่ายหนึ่งไว้ในจังหวะที่พอดีกับที่เธอกำลังจะหมดแรง

สายชลรู้สึกราวกับว่านั่นเป็นมือของเทพเจ้า... ซึ่งดึงเธอกลับมาสู่การมีชีวิตอีกครั้งหนึ่ง

อุ้งมือที่ยึดเธอไว้อย่างเหนียวแน่น แรงบีบรัดแรงจนเจ็บปวด ด้วยสัญชาตญาณของความรักตัวกลัวตาย สายชลตะกายปลายเท้าและ หัวเข่ากับพื้นดินพร้อมๆ กับที่คนข้างบนออกแรงดึงขึ้นด้วยมือข้างเดียว ที่ยึดจับเธอไว้อย่างเหนียวแน่นราวกับคีบเหล็ก ในที่สุดเธอก็ขึ้นมาสู่ แอ่งดินแกมหินที่มันคงแข็งแรงได้อย่างทุกทุก

พอขึ้นมาสู่ที่ปลอดภัย เธอก็โผล่เข้าหาอีกคนหนึ่งพร้อมๆ กับที่ อ้อมแขนแข็งแรงอ้ารับ กอดกระชับไว้กับอก

“ยอด...” เธอเรียก แล้วก็ร้องไห้

ไม่มีเสียงจากอีกฝ่ายนอกจากเสียงหายใจหนักๆ ความมันคง และอบอุ่นของทรวงอกและวงแขนบอกให้เธอรู้ว่าฝ่ายนั้นกังวลห่วงใย มากเพียงไร หญิงสาวลืมนึกถึงความตระหนกตกใจหัวนกล้วนอันตราย ไปสิ้น เธอเพียงอยากให้โลกหยุดหมุนตรงนี้สักชั่วครู่เพื่อที่จะกอบโกย ความรู้สึกดีมด่านี้ไว้ให้เต็มที่

แว่วเสียงทอดถอนใจ ลมหายใจอ่อนๆ แผลวผ่านข้างหู

ไต่ย็นเสียงเรียกจากข้างบน พร้อมๆ กับที่สายชลเริ่มรู้สึกตัว เธอผล่อออกจากอ้อมแขนซึ่งคลายออกแต่โดยดี ใบหน้าคมเข้ม ประกายตาอ่อนโยนที่มองมาทำให้เธอรู้สึกหัวนไหว

“ยอดช่วยชีวิตฉันไว้อีกแล้ว.....” เธอพูดเสียงอ่อน ไม่กล้ามอง เขาเต็มตา “ไม่รู้จะตอบแทนอย่างไรดี”

“คุณปลอดภัย เท่านั้นก็พอแล้ว”

ดวงตาของเขาบอกหมายความเช่นนั้น ขอเพียงเธอปลอดภัย ก็พอ...

“ขอบใจยอดมากจริงๆ”

มีเสียงเรียกดังสับสนอยู่ข้างบน สายชลตะโกนตอบ

“ฉันไม่เป็นไรค่ะ...ปลอดภัยแล้ว”

“เราจะดึงคุณขึ้นมา” คนข้างบนตะโกนลงมา “พร้อมเมื่อไหร่ บอกด้วย”

“รอก่อน” คนข้างๆ ส่งเสียงบ้าง ก่อนจะหันมาพูดอ่อนโยน

“ผมจะผูกเชือกกับเอวคุณ”

มือที่แข็งแรงปลดเชือกจากที่พันยึดต้นไม้ไว้เมื่อครู่ก่อนออกมา
ผูกเอาไว้ให้เธออย่างคล่องแคล่วราวกับเป็นงานที่เคยคุ้น มันเป็นเรื่องที่
มันคง แต่ก็ไม่ได้แน่นให้อึดอัด

เขาตะโกนบอกคนข้างบน “ดึงขึ้นได้แล้ว”

มีแรงดึงจากข้างบนซ้ำๆ สายชลใช้มือยึดเชือก ใช้เท้าก้าวตาม
ขึ้นไปตามพื้นดินที่ลาดชัน หลบหลีกกิ่งก้านเกาะเกาะของพันธุ์ไม้ใน
ระหว่างทาง แล้วในที่สุดเธอก็ขึ้นไปถึงจุดหมาย ทรวดนั้งหมัดเรียวแรง
ขณะที่คนอื่นแก่เชือกให้ บ้างใช้ผ้าปิดเศษดินและซักรอยเลือดที่เกิด
จากบาดแผลครูดลอกให้ อีกไม่นานเส้นเชือกก็ถูกโยนกลับลงไป
ขณะที่มนตรีเข้าสวมกอดร่างของเธอไว้อย่างจะรับขวัญ

“ชลจำ โช้ เป็นอย่างไรบ้าง”

“ชลไม่เป็นไรค่ะ” เธอพูดอย่างมันคง รอยยิ้มไม่คล้ายคนที่
เพิ่งเฉียดเข้าไปใกล้อันตรายที่ร้ายแรงหยก ๆ

“เพราะผมแท้ๆ ที่เดียว ขอโทษด้วยนะจ๊ะ”

เขาเขียนเศษดินและใบไม้ออกจากใบหน้าและผมเธอ สายชล
ตอบว่า

“ไม่เป็นไรค่ะ ที่จริงชลผิดเอง...”

“ผมเป็นห่วงชลแทบจะบ้าตาย”

มือเขายังสัมผัสโอบกอด แต่สายชลจะรู้สึกอบอุ่นก็หาไม่ เธอ
เพียงแต่นึกถึงสัมผัสที่อบอุ่นมันคงเมื่อครู่ก่อน และพอเจ้าตัวปราง
ตัวขึ้นมาจากหุบผาเบื้องล่าง สิ่งที่เขาได้รับก็คือดวงตาที่เป็นประกาย
วาววามและรอยยิ้มของเธอ

สภาพขมุกขมอม เสื้อขาด เนื้อตัวเต็มไปด้วยรอยถลอก
และบาดแผลของสายชล ทำให้คนที่บ้านตกใจ สายชลเล่าเพียงคร่าวๆ
ว่าเธอพลัดตกลงไปและยอดเป็นคนช่วยขึ้นมา

เชษฐรับรองอาคันตุกะ ขณะที่ชไมพรพาสายชลไปเปลี่ยนเสื้อผ้า
และทาหยูกยา อีกครู่หนึ่ง มนตรีก็ขึ้นมาเยี่ยมถึงข้างบนห้องนอน

“เราจะกลับกันก่อนนะจ๊ะ ชลจะได้พัก”

สายชลยิ้มให้ แม้แต่ชไมพรก็แปลกใจที่เธอดูแจ่มใสกว่าที่ควร
“ค่ะ...ถ้าอย่างนั้นก็คงจะต้องลากันเลย เพราะว่าพรุ่งนี้คุณมนก็จะ
กลับกรุงเทพแล้ว”

“พรุ่งนี้เราจะแวะมาที่นี่ก่อนจะกลับ” เขาบอก “คุณวิบูลย์
อยากจะคุยกับคุณเชษฐเรื่องที่ แต่วันนี้เห็นว่าไม่เหมาะ”

ชไมพรมองยิ้มๆ ก่อนจะถอยออกไป เปิดโอกาสให้หนุ่มสาวได้
อยู่กันตามลำพัง พอมีโอกาสมนตรีก็สวมกอดเธอทั้งๆ ที่โอบประคอง
มาแล้วตลอดทางที่นักรถกลับมาบ้าน ทั้งทำท่าจะจุมพิตรับขวัญอีกด้วย
แต่ว่าคนป่วยหลบเลี่ยงอยู่ตลอดเวลา

“สงสารชลจัง ผมเป็นต้นเหตุแท้ๆ”

“อย่าโทษตัวเองเลยค่ะ ถึงอย่างไรชลก็ปลอดภัยแล้ว”

“ไม่โกรธผมนะจ๊ะ”

“ไม่โกรธค่ะ... จริงๆ ค่ะ” เธอยืนยัน

เขาพยายามที่จะจูบเธออีก และอีกฝ่ายหนึ่งก็ได้แต่ขยับขึ้น

“อย่าค่ะ คุณมน ประเดี๋ยวพี่เชษฐมาเห็นจะไม่พอใจ”

เขาจึงได้แต่ประทับจูบลงที่ศีรษะและข้างหน้าผากเธอ

ตั้งแต่ได้กลับมาพบกัน สายชลไม่เคยเอออวยยินยอมแม้สักครั้ง
มนตรีคิดเพียงว่าเธอยังมีแง่อนหลังจากที่เกิดเรื่องเมื่อหลายเดือนก่อน

ไม่ได้ตั้งใจสงสัยว่าจะมีเหตุผลอื่นใด ทั้งยังแน่ใจด้วยว่าเธอจะต้อง กลับคืนดีกับเขาตั้งเดิม

เขาเคยมีความรู้สึกต่อเธออย่างเป็นเจ้าของเต็มที และในเวลานี้ ก็กลับมีความรู้สึกเช่นนั้นอีก

“ซลจะลงไปส่งคุณมน”

เธอลุกเดินนำลงมาข้างล่างเพื่อไม่ให้โอกาสเขาได้ทำตามใจชอบ เช่นว่ากอดหรือจูบเธอ

เชษฐหันทมอง สีหน้าขริมเฉย ทว่าประกายตาเมื่อมองชายหนุ่ม กลับซึ่งเครียด ถามห่วงใย

“ลงมาได้แล้วหรือ เป็นอะไรมากหรือเปล่า”

เธอตอบยิ้มๆ “ไม่เป็นอะไรมากหรอกค่ะ แค่เจ็บๆ แสบๆ ชลสิ้นใจตกลงมา ไม่ได้หกละเมเนตีสั่งการกระทบกระแทกอะไร ขึ้นส่วน ยังอยู่ครบถ้วน”

คนอื่นพลอยโล่งใจ

“คุณสายชลเก่งนะครับ ยังยิ้มหน้าใสได้” ดุสิตออกปาก

“ก็มีคนปลอบขวัญนี่ ประคองกันมาตลอดทางเลย” สาวๆ เย้า

“งั้นเรลากลับกันดีกว่า คุณสายชลจะได้พักผ่อน”

วิบูลย์ชักชวน ต่อจากนั้นก็มีการล่ำลา แล้วกลุ่มคนก็เคลื่อนตัว ออกไปทางหน้าบ้าน สายชลเดินตามเชษฐออกมาส่ง

“พรุ่งนี้เราจะมาเยี่ยม สวัสดิ์ครับ”

แล้วรถคันใหญ่ก็แล่นจากไป

เชษฐรู้สึกโล่งใจขึ้น เขารู้สึกอึดอัดทุกครั้งเมื่อคนกลุ่มนี้เข้าใกล้ เขาหันมาหาสายชล ในสายตาเคร่งขริมปรากฏความห่วงใย มีแผล ถลอกอยู่บนใบหน้าและตามเนื้อตัวแขนขา รอยยาใส่แผลถูกแตะแต้ม ทิ้งสีแสดแดงไว้ให้เห็น

“เป็นอะไรมากไหม เจ็บมากหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ” ประกายตาเธอแจ่มใสกว่าที่เขาคาดคิด

เชษฐคาดเดาไปถึงเจ้าหนุ่มสำอางหน้ามนที่ตามขึ้นไปปลอบถึง ห้องนอน ซึ่ง “น้องสาว” เคยบอกว่าเป็นอดีตคนรักที่หวนกลับมา คงจะเป็นเพราะเจ้าหมอนั้น สายชลจึงมีกำลังใจดีเช่นนั้น

เขารู้สึกหงุดหงิด

แต่ว่าต้นเหตุของกำลังใจกลับเดินไปเดินมาอยู่อีกทางหนึ่ง

เชษฐบ่นอย่างนึกโกรธ

“เจ้ายอดทำยังงัยชลถึงตกลงไปได้ พี่สั่งแล้วจะให้ดูแลชลให้ดี... พี่จะเล่นงานมัน”

เขาขยับตัว สายชลจับแขนไว้

“อย่าค่ะ พี่เชษฐ”

เชษฐหันมามอง สายชลรีบพูดว่า

“ยอดทำหน้าที่ดีอยู่แล้ว แต่ว่าหนูไล่เขาไปเอง ตอนที่ตกลงไป เขาไม่ได้อยู่ด้วย แต่เขาก็มาช่วยไว้ ไม่อย่างนั้นตอนนี้หนูคงไม่ได้ยืน อยู่ตรงนี้แล้ว...” เธอยิ้มอย่างเก้อเขิน แม้จะพยายามกลบเกลื่อน

“อย่าไปต่อว่าเขาเลยนะคะ”

เชษฐมองยอดอีกครั้ง ฝ่ายนั้นกำลังยื่นมือมาทำให้เขายังรู้สึก หงุดหงิดใจ มองสายชลแล้วก็ต้องถอนใจหนักๆ อยากจะกอดปลอบ แต่ที่เขาทำก็คือพยักหน้า พุดสั้นๆ ว่า

“ต่อไปอย่าไปที่นั่นอีกก็แล้วกัน”

สายชลมองยอด หวนนึกถึงอ้อมกอดอบอุ่นที่โอบกระชับแล้วก็ ต้องหลบตา เดินหนีเข้าบ้านด้วยอย่างก้าวที่ไม่มั่นคง.....